

Cần Vân Khánh

Vì đó là em

Một buổi sớm mai tinh khiết được bắt đầu bằng mùi hoa hồng thoang thoang tỏa hương dịu dàng từ phía ban công. Nhật vẫn còn rúc đầu trong chăn nghe Quang Dũng hát Vì đó là em khi mà trong lòng thành phố đột nhiên trở lạnh, thảng thốt bởi những cơn mưa chớm hạ ầm ào. Dù biết rõ rằng, thế nào, nửa giờ sau nắng cũng chói chang đổ lửa xuống mặt đường như thiêu đốt. Chủ nhật. Nằm miên man trên chiếc giường đôi. Miệng ư ử rên theo tiếng nhạc. Thấy tự nhiên yêu quá cuộc sống này.

Mở máy điện thoại kiểm tra tin nhắn. "Mày dậy chưa? Đi cà phê cho tỉnh táo". À há. Tin của Du mập. Đêm qua, ở 1008, chính thằng bạn đồng nghiệp khốn kiếp này đã rủ anh đi, cố ý chuốc cho anh say đến mềm người, làm anh ói hết mật xanh đến mật vàng, rồi tổng anh một cách không thương tiếc lên taxi bằng một cái vẩy tay nhẹ nhõm. Anh còn thoáng thấy nó cong đít trên chiếc Dylan đỏ, phi lướt qua anh, sau lưng là tấm lưng trần trắng nuột nà của một em nào đó mà nó mới tha được từ quán bar về. "Thằng đểu". Anh nhìn như thôi miên vào dòng tin nhắn và reply. Không được. Ngắn gọn quá. Đơn

giản quá. Phải sâu cay hơn. Anh xóa đi. Rồi type lại. “Đừng nhìn mặt nhau nữa”. Có lý. Nhưng liệu có làm được điều này, khi mà ngày nào ở công ty chẳng chạm mặt nhau. Hơn nữa, cùng phòng làm việc đối diện nhau mà mặt mũi sưng húp như nắm đấm. Sếp biết, thì sẽ mắc tội xích mích nội bộ, chia rẽ đoàn kết chứ chẳng chơi. Đang suy nghĩ miên man thì tin nhắn tiếp theo lại xuất hiện: “Tao đang ở dưới đờ mày”. Thế đấy. Thằng này ngon. Cứ tỉnh bơ như không có gì xảy ra ấy. Anh vùng khỏi chăn chạy vào toilet. Năm phút sau sơ mi cà vạt chỉnh tề, anh bước từng bước đầy hồi hộp xuống bậc thang nhỏ và hẹp với cái đầu hơi cúi về phía trước. Và khi ấy. Bỗng nhiên, anh cảm thấy một mùi hương thoang thoảng dịu dàng, như mùi hoa hồng tỏa ra từ những lọn tóc dài đen mềm của ai đó lòa xòa bên vai anh. Anh không kịp đứng lại, định thần thì cảm giác ấy đã tan biến rất nhanh. “Mùi hương quái quỷ!”. Anh lăm bằm và cúi đầu bước tiếp. “Mình mơ rồi”. Anh nhủ thầm và tiến đến nhà ông tổ trưởng, lụi hụi dắt cái “giấc mơ” Trung Quốc trong đám xe cộ hỗn độn ra rồi ló đầu qua tấm ván ngăn cách ọp ẹp: “Cháu lấy xe”. Vừa bặm môi đạp máy thì Du đã lù lù xuất hiện. “Thôi. Cất nó đi. Lên đây tao chở”. Anh quay đi, lì lợm đạp tiếp. May thay nó cũng nổ. Du lắc lắc đầu. Tỏ vẻ thông cảm rồi vù một phát lượn qua anh, cái đầu đỉnh xịt keo bóng loáng quay lại, hàm răng vàng khè vì khói thuốc nhe ra: “Đến Ciao nhé”. Anh lao xe theo. Được. Đâu cũng được.

Anh chăm chăm nhìn những giọt cà phê đen nhỏ xuống đáy ly, thay vì ngắm cái thân hình rũ rượi trước mặt mình. “Hôm nay mày làm sao vậy?”. “Mệt”. “Anh xăng giọng. Thì ra nó không cần biết đến tâm

trạng của mình. Sao thế nhỉ. Nó bỏ mình say khướt với gã taxi tính tiền gian trá để đi với gái mà coi như chuyện thường ngày ở huyện. Thế thì mình phải nói gì? Tự nhiên anh bức bối và khổ sở khi thấy mình trở nên lúng túng. Bao điều muốn nói, muốn rửa xả nó giờ bay biến đi đâu mất. Cuối cùng, anh gọn lỏn: "Sao hôm qua. Mà bỏ tao lại mà không...". "Cái gì...?". Du nhúu mày. Đôi con mắt bé tin hin díp lại kinh ngạc: "Không lẽ mày cũng muốn overnight như tao? Không lẽ, nhìn mày khi ấy ướt sũng như một cái giẻ lau nhà dúm đó, mà mày cũng muốn...". Anh há hốc mồm. Du cũng thế. Hai đứa nhìn nhau. Sững sờ. Kinh ngạc.

Anh về. Không nói một lời. Chạy xe như điên trên phố, anh thực sự cảm thấy căng thẳng. "Nhật nhay cảm quá, và hoài cổ quá. Không tốt đâu". Lời của Ái Ngân ba năm về trước vọng lại. Nhay cảm là một tội lỗi hay sao? Không phải nhờ nó mà anh đã từng đoạt giải nhất học sinh giỏi môn văn của tỉnh hay sao? Không phải nhờ nó mà vừa mới ra trường anh đã được ưu ái nhận về làm việc tại một công ty quảng cáo với mức lương khá hấp dẫn. Nếu không vì vướng hai đứa em đang đi học ở nhà thì anh đã thay chiếc "giấc mơ" cũ kỹ xơ xác này bằng một "giấc mơ" khác, cáu cạch hơn, hoàn hảo hơn. Để đồng nghiệp cùng cơ quan, những người giàu lòng thương cảm không phải ái ngại nhìn anh nhể nhại mồ hôi với cái xe mỗi lần giở chứng, để thi thoảng anh không phải quá giang xe Du mạp. Ôi, cuộc đời tại sao bao ngang trái. Tự nhiên Nhật liên tưởng đến câu hát rẻ tiền này và thấy sao hiện tại nó đúng với mình đến thế? Chao ôi... Thăng đàn ông mạnh mẽ trong mình biến đâu mất rồi. Sao tự nhiên lại sa vào

những nghĩ suy luẩn quẩn và tầm thường vậy. Tưởng rằng sau mỗi tình đầu đau khổ với Ái Ngân, anh đã ngộ ra một điều cuộc sống không đơn giản như những ý nghĩ đã được sắp sẵn của con người. Rằng không phải người ta cứ kỳ vọng vào cuộc sống bằng khát vọng chân chính và tin yêu nó bằng trái tim giàu lòng nhân ái thì nó sẽ đáp lại một cách đơn giản, dễ dàng. Rằng bản thân cuộc sống không phải chỉ có màu hồng: “Quy luật đơn giản. Một đứa trẻ cũng dễ dàng nhận thấy, vậy mà sao anh còn mãi ngu ngơ”.

Không rượu. Không bia. Không thuốc. Anh sống thế quen rồi. Nên dù cơm có mực xào cộng với ếch chiên bơ (do chính tay anh nấu) và chỉ thế thôi cũng đủ làm anh hài lòng. Tạm gác hình ảnh thằng bạn vàng, anh thả mình xuống giường hồng nuôi dưỡng cảm giác sớm tinh mơ diệu vợi mùi hoa hồng với đĩa nhạc Quang Dũng mà anh kết nhất bài Vì đó là em. May thay mà vẫn thấy tận cùng tâm trí mình còn dôi dư niềm tin vào cuộc sống. Nhưng nắng đã chói chang xiên chéo một góc phòng. Thay vì mùi hoa hồng là mùi thức ăn ngày ngày bốc lên từ những cái chén chưa kịp rửa. “Không cần biết, em là ai. Không cần biết, em từ đâu...”. Yêu thì phải thế chứ. Anh khoái chỉ rên theo bản nhạc. Đúng lúc đó. Bỗng qua ô cửa chính mở toang hoang là một cô gái lạ với dáng người mảnh mai cùng mái tóc dài tha thướt. Anh bật dậy, chạy ra ban công nghiêng ngó. Thấy bóng cô gái khuất sau cánh cửa đã cài chặt ở căn phòng số 15. Căn phòng đã lâu không có ai thuê. Ban công lúc này tịnh có mình anh, đứng chơ vơ dưới cái nắng chói chang. Và trong giây phút, anh chợt nhớ ra, cô gái ấy anh đã từng đối diện vào buổi sáng, khi anh vội vã bước xuống

từng bậc cầu thang. Những lọn tóc ấy đã chạm vai anh. Những lọn tóc có mùi hương của hoa hồng. Đều giống nhau cả thôi, đều ngây ngất.

Những chiều tan sở mặc kệ Du mập lẻo đẻo theo sau. Anh vẫn im lặng để nó phát ngán, chửi đồng anh vài câu rồi biến. Ở công ty này, trừ sếp, nó không chịu cầu lụy một ai. Còn anh thì khác. Thật không hiểu sao nó lại khoái anh. Nhiều khi anh tự hỏi mình với cảm giác tò mò hơn là thích thú. Đơn giản là càng ngày anh càng nhận ra mình không hợp với nó. Anh không thích nghi được với cái thú đốt tiền và lối sống trác táng của nó ở những bar, vũ trường âm ỉ ngọt ngào cũng như thứ tình bạn hời hợt của nó. Xem ra anh càng khó thuyết phục, Du càng thích rủ rê lôi kéo anh.

Điều quan tâm nhất của anh bây giờ là cô gái mới chuyển đến chung cư cùng tầng ba với anh. Nên hết giờ làm ở công ty là anh bấm bố về nhà, mở cửa thật rộng, bật nhạc thật to và ngồi hóng. Nhưng phải mấy buổi chiều như thế, cô gái mới đi qua phòng anh và đi rất vội. Cô rất hay mặc váy. Anh trở nên thuộc lòng mấy chiếc váy của cô. Cái thì ngắn lưng lửng đến đầu gối màu trắng rất trẻ trung lịch sự. Cái thì dài tha thướt đến gót chân điểm những nụ hoa tím bé xíu giản dị mà quyến rũ. Cái thì hơi ngắn nhưng không sao, những sọc kẻ ca rô làm cho cô trở nên nhí nhảnh và đáng yêu hơn. Đôi khi những chiếc váy đi vào giấc mơ của anh. Anh trở nên đắm đuối một cách khó hiểu và cảm thấy xấu hổ vì sự lẳng mạn của mình. Chiều nay, anh lại ngồi và chờ đợi, cảm xúc thì vẫn thế thôi, vẫn tràn trề, hoang hoải như những đợt sóng ngầm, chỉ chờ đợi thủy triều lên là sẵn

sàng dăng lên ngút ngàn.

Cuối cùng cô gái cũng đi ngang qua. Chiều nay. Thật tình cờ. Cô liếc qua phòng thấy anh đang há hốc miệng nhìn. Mình làm gì thế này. Anh thầm rên trong lòng khi cô gái, dường như mắc cỡ nên quay gót vội vàng. Hôm nay, cô mặc áo thun màu xanh da trời, màu anh yêu thích vì sự bình yên sâu lắng của nó. Chiếc áo mềm và rũ càng làm cho dáng cô trở nên tha thướt. Gương mặt cô thoáng đăm chiêu, rất chiều sâu, rất có hồn tuy cô trang điểm hơi kỹ càng. "Không sao, phụ nữ thì phải biết làm đẹp". Anh bật cười vì thấy mình thật khéo trong việc ngụy biện cho cô. Đến lúc này. Anh mới thấy. Sao mà mình si tình. Sao mà mình đa cảm.

Đúng vào ngày công ty mở tiệc chiêu đãi sau những vụ làm ăn liên tiếp có hiệu quả thì chiếc "giấc mơ" của anh phải đi nằm viện. Anh ngồi chầu rầu bên cạnh ông thợ sửa xe, vừa hồi vừa xuýt xoa: "Bác phải làm nhanh nhanh lên. Không thì cháu chết mất". "Ơ hay cái cậu này, cậu giỏi thì cậu đi mà sửa". Điện thoại sắp gọi đến: "Đang làm gì mà giờ này mất mặt. Khách khứa người ta đến gần hết rồi. Cậu định đổ hết lên đầu tôi đấy à?". Anh lúng búng vài câu vô nghĩa mà chính bản thân anh không hiểu mình nói gì rồi vội vàng tắt máy.

Chạy hộc tốc ra ngã ba leo lên cái cúp 50 của một anh lái xe ôm. Vừa đến nơi, móc ví trả tiền thì Du mập đã đứng ở cổng đón khách từ bao giờ. Nó nắm tay anh sốt sắng: "Sao không bảo tao từ sớm, tao đến đón". Không hiểu sao. Tự nhiên anh thấy mềm lòng, làm bộ khoát tay: "Thôi. Phiền hà". "Mày cứ vậy hoài". Du cười hỉ hả: "Thôi chút tàn tiệc về với tao". Anh ừ hử rồi chạy đi tìm sếp, sếp đang

chuốc rượu mấy tay đối tác người Đài Loan. Vừa thấy anh đã giật vai áo, giới thiệu búa xua rồi ghé tai anh: "Hôm nay không say không cho cậu về". Anh gật đầu lia lịa, rồi bắt đầu tổng những giọt rượu cay xè vào cổ họng. Cố lên. Cố lên nào. Anh tự nhủ. Thấy máu nóng rần rật bên hai thái dương. Và ruột gan như xoắn lại. Du mập đến chuốc cùng anh. Hai đứa bá vai nhau. Anh cười. Nó cũng cười. Đất trời nghiêng ngả.

Đổ vật người xuống từ tay Du mập, anh thở phì phì. Du mập vỗ vỗ lưng anh: "Mày có nghe thấy tao nói không? Hả?". "Nghe". Anh thều thào. "Mày đưa tao đi đâu thế". Du dúm vào anh cái khăn mặt lạnh toát". "Khách sạn, chứ ở đâu? Hôm nay tao đến cho mày vụ hôm nọ". Anh nghe tiếng Du bùng bùng. Câu được câu chẳng. Miệng nó ghé sát tai anh, sặc sụa hơi men: "Chút nữa có ai đến gõ cửa. Mày cho nó vào". Rồi Du chuồn đi, rất lẹ làng. Nó chưa say. Nó hoàn toàn tỉnh táo. Thăng bọm.

Anh cũng thế, anh vẫn còn nhận biết được. Dù đầu anh nhức như búa bổ. Mắt nhắm nghiền. Lơ mơ. Anh đắm chìm trong một trạng thái cực kỳ khó tả mà chỉ có ai ngấm hơi men mới hiểu được. Ít phút sau, anh nghe thấy tiếng kẹt cửa cùng tiếng guốc cao gót lạch cạch bước vào phòng. Thì ra là vậy. Anh chợt hiểu ra vấn đề. Lạ thay là anh lại thấy hồi hộp và rộn rã không ngờ khi tiếng guốc ngày càng tiến đến gần mình. Anh gai người bởi những ngón tay xa lạ vuốt khẽ lên cổ áo anh và rờ nhẹ đến từng chiếc khuy. Một mùi hương tỏa ra ngây ngất. Anh giật mình mở mắt. Mùi hương hoa hồng. Từ tóc. Từ thân thể cô ta. "Bỏ ra!". Anh hét lên". "Sao vậy cưng?". Cô nàng cụt

hứng nhú mảy. Anh đứng phắt dậy. Trân trân nhìn chiếc áo thun mềm và rũ trước mặt mình với cảm giác ghê tởm chưa từng có. Ôi. Màu xanh da trời. Màu anh yêu. Anh vùng ra khỏi căn phòng. Vừa chạy vừa lội bì bõm qua những vũng nước ngập ngựa trên đại lộ. Vì Sài Gòn đang là mùa mưa.

Nguồn: Đất Việt.com

Được bạn: Ct.ly đưa lên

vào ngày: 27 tháng 10 năm 2004